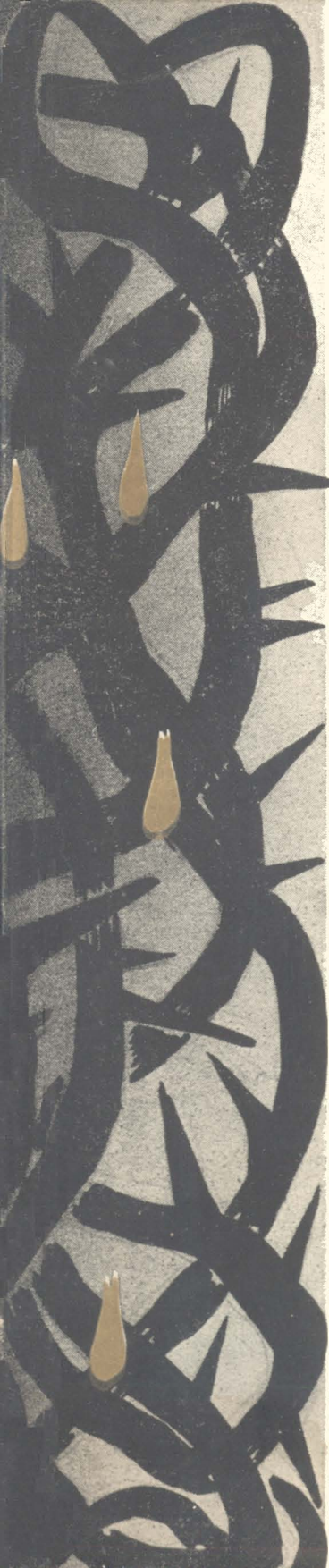

LUCIFER TRAGEDIAJA

**PALOTAI
SZENTIMRÉS FIATALOK**

RÁKOSPALOTA 1938 SZENT ISTVÁN-ÉV
SZENT ISTVÁN NAPJA

LUCIFER TRAGÉDIÁJA

IRTA:

DR. CZILLINGER LORÁND

LÁZÁR PÁL FAMETSZETEIVEL

Nihil obstat. Dr. Carolus Gigler m. p. censor diocesanus. Nr. 4142/1936. Imprimatur. Strigonii, die 14. Decembris 1936. Dr. Julius Machovich m. p. vicarius generalis.

Felelős kiadó: Dr. Czillinger Loránd.
Nyomatott: Korda R. T. nyomdájában, Budapest, VIII., Csepregy-utca 2.

ELŐSZÓ

A Palotai Szentimrész Fiatalok elindultak a krisztusi magyar munka országútján.

Trianon éveiben a szenvedés tisztító, diadalt arató erejére akartak rámutatni. Az Úr szenvedését, a Passiót írták meg tehát szabadtéri játéknak „Lucifer Tragédiája” címen.

Címlapja belekiáltja a trianoni magyar fülekbe: nem az embernek, hanem Lucifernek van tragédiája. Lucifer elbukik, Ádám, a szenvedésben tisztult trianoni magyar előképe győz.

Előjáróban új eszményért, a keresztények Lelki Egységéért, ennek eszközeért: az Árpád-Szentek — nemzetségi néven Szentkoronás Turulok — ősi magyar krisztusi szellemének újjáélesztéséért fordulnak imádva új magyar himnusz-szal a Szentlélek Úristenhez, könyörögnek az ima felterjesztéséért a Keresztények Segítségéhez.

Az Oltáriszenség szentéve a világgyűléssel bezárult. A Hősök-terén trónoló szentségi Úr Jézus Isteni Vérvörösségébe vont a magyar szíveket. A megnyíló Szent István-évben Szentlélektől áttüzesülten sereglének tehát országszerte a Szent Király áldó Jobbja köré és esedezve kérik:

forrassa az egész magyarságot az ő ősi krisztusi szellemével Lelki Egységbe;

térítse őket ezért a — Szent Gellért tanácsára az ősmagyar Boldogasszony és Nagyasszony néven tisztelt — Szűzanyához, tegye ezért Gyümölcsoltó Boldogasszony napját, az Úrfogantatás és az Angyali Köszöntés ünnepét, amelyet a Luther-követő finn testvérnép ősi miseliturgiával ősidőktől megül, a Lelki Egység új márciusi nemzeti ünnepévé;

helyezze ezért Boldogasszony bronzszobrát Gábor főangyalnak a Hősök-terén a szentkoronás Turul Királyok szobrai fölött levő szobra helyébe, hadd legyen az a Lelki Egységbe tömörült magyarságnak régen nem hangzott — bronzba véssett — együttes Üdvözlégy Máriája;

irassa ezért az ő törvénykönyvébe a család megújítására

az egyvallású felek egyházi házasságának s a mindkét fél egyházjoga szerint érvényes vegyes, egyházi házasságoknak polgárjogi érvényét, valamint ezek érvényességi és együttélési pereire az egyházi bíróságok kizárólagos hatáskörét;

végül alakítsa ki Pázmány terve szerint a Nemzetek Róma körüli Szövetségével a Keresztények Lelki Egységét.

Ez legyen a Szentév lelki gyümölcse.

A Palotai Szentimrés Fiatalok hite erős, hogy a magyarság imája meghallgatásra talál, ha azzal a Szentév oltára előtt ostromolja az Eget, ezért e munkájuk tiszta jóvedelmét annak a Szentlélek-templomnak építésére ajánlják, amelynek szentélyében a Szentév oltára fog emelkedni a Magasság felé.

Esztergom, Szent István-év, Szent István napja.

Szentlélek Úristen! Szent István, László és Imre bűnhődő fiai
imádva esdnek: térj vissza az ő szenvedésben tisztult, bűnbánó
szívükbe és állítsd vissza a keresztények Lelki Egységét!

Segítő Szűzanyánk! Szent Erzsébet és Boldog Margit leányai
esedezve kérnek: terjeszd a bűnhődő magyar nép bűnbánó
imádságát a Kegyelem Forrásához!

Az Úr (szín mögött)	János
Kis Jézus	Jakab
Szűz Mária	Kaifás
Lucifer	Annás
Mihaél	Arimathiai József
Gabriél	Nikodémus
Rafaél	Malchus
Azraél	fegyveres szolgák
Cherubok	szolgáló
Szeráfok	Mirjam
Erősségek	Ruth
Hatalmasságok	Judit
Trónok	hat tanú
Fejedelemségek	Cyrenei Simon
farizeusok	Sándor
írástudók	Rufus
vének	Veronika
kis angyalok	Pilátus
angyalok	Varus társbíró
Ádám	Dismas
Éva	Longinus
Kain	sirató asszonyok
Ábel	poroszló
Úr Jézus	katonák
Júdás	népsereg
Péter	ördögök, árnyak

I. AZ ŐSBÜN

(Angyalok, kis angyalok aranyos, ezüstös ruhában, fényes felhők között. Fent a Menny csillagó, hármás Kapuja, előtte dicsfényes háttérű, üres aranytrón bíbor lépcsőkkel. A világ teremtése befejeződött, csak az ember hiányzik még. Az angyalok kilenc kara TE DEUM-ot zeng, Beethoven himnuszát énekli:)

Dicsőít Téged, nagy, égi Teremtő
a mindenségnek szent dala,
az Ég, a föld és a csillagok ezre
s a buzgó lelkek imája.
Ki int, s az égi Csodák is remegnek,
Vezér, kit napsugár követ,
az Úr hatalmas parancsa lehangzik,
és áldás tölti völgyünket.

Lucifer: Örökkévaló Fölség!
Mikor Kezdetben
„Legyen” szavadra
Teremtő Erődből
Örök Igéd által,
Örök Szereteteddel
az angyali kilenc kar
a ragyogó, tüzes Égbe
beröppent,
s a delej és súlynak erőit hordó
őspáragomoly
a sötét, hideg ürbe
belesüvöltött, —
pillantásodra
szerteszét szárnyal
az angyali kar,
s a Lélektől ihletve
a véges világot
terveid szerint
a teremtettestel
kialakítja serényen.
Perdülve csigázik az ősköd
kezeiből.
Megdermed, elolvad, párázik,

fellángol és csillagrajokba robban,
sziklává, ércbé keményül,
agyaggá, homokká porlik.
Az angyali szárnyak
a Lélek-ontotta életcsírákat
a szellő, a vízcsepp, a porszemparány közt
áldón szétszórják,
és zsendül rajtuk az élet,
az angyali munka be van fejezve.
A Hozzád pihenni térő
égi kar ajkán
trónodig szárnyaló szimfóniában
zeng föl a dicsérő ének:
Szent, Szent, Szent örökké
a Fölséges, az Úr!
Az égi tábor kérlel esengve:
ha szent akaratodnak tetsző
munkája,
jóváhagyó szavaddal
tedd rá az áldás szent koronáját.

Az angyalok kara: Tedd rá az áldás szent koronáját.

Az Úr: Minden jó
s egyezik akaratommal,
Lucifer, látom.
Csak az Ég s föld
összekötője hiányzik.
Ezért a földnek porából
s az Ég Lehellétéből
férfit és asszonyt alkotok
magasztos rendeltetéssel.
Környezetét alakítani,
őt jóra vezetni
és rossztól megóvni
angyálnak lesz
szent hivatása.
Akaratomat
te vitted végbe legelszántabban
minden gáton keresztül,
lángsugarammal te cikáztál
a sötét űr tetőpontjáig legvakmerőbben,
jutalmul

az angyaloknak légy fejedelme,
vezérelj őket:
hivatásukat akaratom szerint betöltsék.
Angyalseregeddel
színem látására is eljuthatsz,
ha a próbát kiállod.

Lucifer: Az örök hála szava
töltsd ajkamra Irántad,
végtelen jóságú,
mennyei Főlség!
Neked szolgállok szüntelenül,
nincs teher, amelyet,
csak színed láthassam,
vállra ne vennék.
(Az angyalokhoz:)
Szenteljétek időtök
az Úrnak egészen,
dicsérjétek Őt
hálaadással,
amért angyalnak
s nem porladó lénynek
teremtett.
Azraél, Mihaél, maradjatok itt egy kevéssé!
(A többi angyal „Dicsőség Mennyben
az Istennek” énekkel elvonul.)

Azraél: A hódolat szava
az én ajkamról szálljon
először feléd,
oh Lucifer,
az angyaloknak fejedelmi Vezére.
Szellő szárnyaidon
mily elérhetetlen magasban
lebegsz fölöttünk.
Tündöklő erényed
az Ég lakói fölé állított.
Csak intesz,
és angyalsereg rohan megtenni,
mit az Örökkévaló
szempillantással parancsol.
Te sugározod
az Úr égő Napjának fényét

szerte az ürbe,
de Belé
még a te szemed se tekinthet.
Csak a Magasságbeli trónja
áll magasabban,
csak Annak villáma
cikázhat fejedre,
de az Ő színét
még te sem látod,
a Menny Kapuja
még előtted is zárva.
De mit is érne neked (kezével legyint);
hatalmad nagyobb
úgyse lehetne.

Lucifer: Látod, Azraél, igazam volt,
nem égbe tekintő, tétlen szemlélet,
alkotás az Úr akaratja:
rombolni a régit,
újat, nagyot alkotni.
Engem is ez fűt,
ez hajt mind magasabbra
ellenállhatatlan erővel.
Te, a pusztítás főangyala
ezért vagy kedves előttem.

Mihaél: Nem gondolod, Uram,
a Fölséges
szeretetsugárzó színét
önsemmisítő alávetéssel,
irgalmas cselekedettel
hamarább elérjük?
Piciny csillagnak
földön járó népét
a Mennybe segíteni
nagyobb az Úr előtt
csillagvilágok
megújításánál.

Lucifer: Mihaél!
Kis angyalkáid
gyermekes lelke
beszél be!őled.

Végtelen világok
kormányzójának
gondolatköréhez
nem érsz föl
ésszel.
Menj angyalkáidhoz,
közéjük való vagy. (Mihaél el.)
Az angyalok zöme,
hiszem,
velem szárnyal
a szédítő magasba.

Azraél: Harmadáért kezeskedem.

Lucifer: Törpe kisebbség,
kétannyival sem elégszem.
Az oroszlánrészt akarom
magam mögött látni,
egységet akarok
mindenáron.
Mi a leggyorsabb útja ennek,
mondd csak, Azraél.

Azraél: Parancsold, Uram,
minden kar ajánljon
munkát az Úrnak,
melyért színét látni
engedje végre.
Meglátod,
versengve jönnek utánad
mindnyájan.

Lucifer: De mi lehetne,
Azraél, e munka?

Azraél: Csak az,
amely az új teremtményt
célhoz segíti.
Ebben lelné
kedvét az Úr is.

Lucifer: Már te is Mihaél után indulsz?
Nem tudom én, mi,

de valami visszariaszt
az új teremtménytől.
Az Úr magasztos rendeltetésre hívja,
vajjon mi a terve vele az Úrnak?
No de nem bánom,
jó gondolatom támadt egyszerre.
Míg a csillagvilágot
szárnyalva bejárom,
javaslatodat közöld parancskép
az égi karokkal. (El.)

Azraél: Mihaél,
kis angyalaidnak
légy oly jó, mondd meg,
a többihez
magam viszem el a parancsot. (El.)

Mihaél: (térdreborul) Uram,
segítő Kegyeddél
lelkemet ihlesd,
akaratod szerint
vihessem végbe
Lucifer parancsát.
Mert kicsoda olyan, mint te, Uram,
Égen és földön?

Az Úr: Mihaél, bízzál Énbennem!
(Zene szólal meg s kíséri az angyalok felvonulását.)

Mihaél: Az angyalsereg
szempillantás alatt
teljesíti a parancsot.
Már sorakozik is karok szerint
munkáját bemutatni
Legfölségebb Urának.
(Az angyalsereg felvonul.)

Lucifer: Legszentebb Fölség!
Szent akaratod
s az angyali Mennybe törekvés
színed látásának
perzselő vágját
oltja szívünkbe.

Parancsomra ím az angyalsereg,
de szíve is sugallja,
versengve siet
trónod zsámolyához
áldozatos munkával
érdemelni, Uram,
a végtelen Kegyelmet.
Fogadd kegyesen
legnemesebb teremtményeid kezéből.

Az Úr: Köszönöm, Lucifer.
Fületem
az áldozatos lelkek
könyörgő szavára
mindíg szívesen hajtom.
Mihaél, te légy az első.

Mihaél:
(Mélyen leborul, mellette kis angyalai térdelnek,
az angyalok szavát halk zene kíséri.)
Kis angyalaid kérését
terjesztem először Eléd,
oh Fölséges!
Áldozatul
óvni szeretnék
a csodás teremtmény
lelkét és testét
minden veszélytől.

Az Úr: És te, Mihaél?

Mihaél: Én magam
kis csillagot szemeltem
földi hazául
az Ég s föld fiának.
Félszigetének
hét szelíd halmán
főpapi széket emeltem.
(A Szent Péter-templom,
Róma-környék vetített képe látszik.)
Lelki Erővel
fogjon az mindenkit Egybe,
aki hisz Benned.

Ez Egység védelmét
tűzd, Uram,
áldozatos feladatommá,
e hivatást teszem
trónod zsámolyára
alássan.

Gabriél: Én meg Szent Városnak
emeltem rajta várdombot,
tornyos falakkal.
(Jeruzsálem vetített képe látszik.)
Körülötte bor és búza terem
s szelíd olajfa.
Égszínű tavának
pázsitos partját
pihenőül szántam
Neked, Uram,
ha Égből szállasz a földre.
Kegyesen fogadod ugy-e,
s eljősz oda tetszésed jeléül.

A Cherubok főangyala: A sivatag szálló homokján
négy folyó vízzel
bujá oázist varázsol
a Cherubok szívós türelme,
(a paradicsom vetített képe látszik)
bölcshöl
az Ég s föld régvárt fiának,
Kapujánál karját tárja elébe.
Kegyedet érdemelni
ezzel akarja, oh Fölség!

Rafaél: Gyógyító írt,
balzsamot rejtettem
fűbe és fába,
az élet fáját is odaültettem
nagy gonddal
a gyönyörű kert közepébe.
Nemde, Uram, Kegyességed jeléül
betöltöd mindezt Erőddel?

Az Úr: És te, Azraél?

Azraél: Én, oh Uram,
a jó és gonosz tudása fáját
helyeztem az életfa mellé
ízes gyümölcssel.
Parancsold, Uram,
ez legyen a kertnek tilalomfája.

Az Úr: S az Erösségek és a Szeráfok?

Erösségek főangyala: Csillogó márványdóm
toronylik Égbe
erős kezünkből.
(A milánói dóm vetített képe látszik.)
Az új teremtmény hálaimája
száll majd benne Feléd,
oh irgalom Atyja!
Oltára hóalabástrom,
sátorháza sályogó arany,
kitárt ajtóit hínak:
Uram, lakozzál közöttünk.
Ugy-e, Uram, kedvükre cselekszel?

A Szeráfok főangyala: A Szeráf dalos kar
zúgó orgonának
ezüstsípján zengi
(a „Szent vagy Uram” hallatszik)
a szent falak közt szüntelenül:
Szent, Szent, Szent
a Fölséges Isten!
És az új lelkeket
dala a magasba
ragadja magával.
Fogadd, Uram
légies áldozatát
égi karodnak.

Az Úr: S az Uraságok s Hatalmasságok?

Az Uraságok főangyala: Az Uraságok,
a mérhetetlen szférák lakói
mindent halló finom érzékkel
az Ég és a föld közé
delejes áramfogót építenek

szem elől rejtve,
mi titkon hangzott a földön,
számadástételkor
nyíltan hirdesse az Égben
(megafon szól:
Én vagyok a te Urad, Istened...)
s parancsid, Uram,
messze hallják rajta örökké.

A Hatalmasságok főangyala: A Hatalmasságok
a térbe sugárzó fénnel
a mult mozzanatáról
rajzolnak szólaló képet
s írnak föl mindent
(táncoló párok röntgenképe látszik)
törölhetetlen
színes betűvel
az Élet Könyvébe,
számadás napján
teremtényid elé tárjad tükörként.
Szálljon alkotásunkra szemedből,
oh Uram,
jóságos tekintet!

Az Úr: S a Trónok és Fejedelemségek?

A Trónok főangyala: A Trónok
tornyosodó felhők
imbolygó vállán
liliommal ékes
királyi széket
verték aranyból
Tenéked, Örök Igazság,
teremtényid fölött
az ítélet szavát
abban hallassad.

A Fejedelemségek főangyala: Lépcsőit hajnalpír
festi bíborra,
a rubint, zafír, smaragd közt
csakúgy szípkázik rajta
a sok színjátzó gyémánt,
káprázatos hatalmad jeléül

a Fejedelemségek
értő keze műve.
Oh Uram, foglald el,
jóakaró tetszésed
jelezd így.

Az Úr: És te, Lucifer?

Lucifer: Engedd, Uram,
teremtényidet
az angyalfejedelmi méltóság
tisztületére tanítsam
s ezért Tehozzád
s hatalmamhoz illő
díszes külsővel
királyi széked jobbján
állíthassak magamnak
fejedelmi széket aranyból.

Azraél: (félre) A jó gondolat hát ez volt!

Az Úr: Nem tudod-é, Lucifer,
ki magát felmagasztalja,
éri alázat?
S alázatosság nélkül
nincs érték Előttem?
Példát adok erre
Magam is néktek.
Öröktől Szülött,
Egyetlen Fiam
a Szeplőtelen Szűznek méhéből
csöpp csecsemőnek
bimbódzó lelkét,
törékeny testét
önalázattal
ölti magára
akaratomból.
Sőt az oltárra
kenyér s bor színben
száll le az Égből
teremtényimet
Testével táplálni.
Parancsolom hát:

Egyszülött Kis Fiam
szegényes ruhában,
kenyérszínbe rejlő,
szentséges, szent Testét
aranytartójában
térdre borulva
imádjátok
Istenetekként,
Szűz Édesanyját meg
hódolattal
üdvözljétek
Királynőtökként.
Ime, a képük!

(A trón zsámolyán megjelenik a Szűzanya a kis
Jézussal, aki az Oltáriszentséget tartja arany-
tartóban.)

Lucifer! alázatos hited jeléül
te hajts először
Előttük térdet!

Lucifer: Az angyalfejedelemnek,
Uram, Te utánad
legfőbb méltóságát
ily mélyen alázod?
A természet titkaiba
Magad avattál,
előttem feszítéd
az őspárának
lehelletkönnyű ködét
a mérhetetlen éjsötét ürbe
s helyezted belé
a delej és súlynak
világmozgató erőit.
Ismerem
minden elemét a testnek
s szerkezetét,
mind csak más, más erőkötése
az őspárának.
Az élet forrása
nem ismert ugyan előttem,
de
mulandó, sőt élettelen mez

Isteni Lélet takarjon,
a Szűznek méhéből
Lélekerőtől
Isteni Élet fakadjon,
angyalértelmem
elhinni,
sose lesz képes
s a lefokozás ellen
önérzetem
tiltakozva lázad.

(Az angyalok felé.) Hű angyalaim, ugy-e,
mit éles értelmünk felfogni nem tud
s méltóságunk mélyen alázza,
főlemelt főve!
fennen tagadjuk.

Angyalok harmada: Tagadjuk! Tagadjuk! Tagadjuk!

Lucifer: Térdünket, fejünket
alábbvaló előtt,
bárki parancsolja,
alázva nem hajtjuk!

Angyalok harmada: Nem hajtjuk! Nem hajtjuk! Nem hajtjuk!

Az Úr: És te, Mihaél?

Mihaél: (A többi angyallal az Oltáriszentség felé térdel és
velük énekli.)

Térdet, fejet hajtunk,
Néked áldást mondunk,
mert hisszük, hogy valóban
vagy e Szakramentomban.

(A kis Jézus felé.)

Dicsőség Mennyben az Istennek!

Dicsőség Mennyben az Istennek!

Az angyali seregek

Mennyben így énekelnek,

Dicsőség, dicsőség Istennek!

(Majd felállva folytatják.)

Mennyszágnak Királynéja,
Irgalmasságnak szent Anyja,
élet, édesség, reménység,
üdvözlég, szép Szűz Mária.

Lucifer: Hű angyalaim, ez alázkodást
szó nélkül tűrjük?
Ha szikra önérzet van még keblünkben,
az Úr előtt vágiuk
a dédelgetettek szemébe
egyenkint:
éretlen kisdedet,
élettelen kenyért
és gyöngé asszonyt
én nem szolgállok!

Angyalok harmada: Én nem szolgállok! Én nem szolgállok!
Én nem szolgállok!

Lucifer: (gőgösen) Most már a Menny Kapuja ellen
viszlek rohamra,
az Ég felhői között
a Fölséges trónja fölé
állítom
díszes fejedelmi székem
s e porból lett kenyérre
és porlandó két lényre,
kik az angyalok fölé
az égi trónra
törnek merészen,
imádás, tisztelet helyett
károkló szájunkból
átok és gyalázat szálljon!

Angyalok harmada: Átok és gyalázat szálljon! Átok és
gyalázat szálljon! Átok és gyalázat szálljon!

Az Úr: A mérték betelt,
Lucifer,
lázadó gőgöd
a kárhozat
ki nem alvó tüzére
taszít,
a Menny Kapujából
a pokol fenekére bukol
villámként,
bűnös angyalaid is
oda zuhannak,
fénylő fejedelmük

sátánná sötétül,
 ördögivé rútul
 ékes angyali arcuk.
 Jutalmul Mihaél,
 mert Kegyelmemet
 kérted alássan,
 helyét te foglald el
 s a jó angyalokat
 színemet látni
 a Mennybe vezérel.
 A lázadó angyalok helyébe
 kis angyalaid vezetik majd
 Fiam és Szűzanyja nyomán
 a jó emberek lelkét.

(Mennydörgés, villámlás közt a rossz angyalokra vörös félhomály borul, lehull róluk a csillogó palást, azt a jó angyalok kapják karjukra, fekete köntösük tűnik elő, Luciferen vörös palásttal. A Szűzanya s a kis Jézus az Oltáriszentséggel eltűnik. A jó angyalok kara bevonul a Menny Kapuján.)

Lucifer: A pokol fenekén is
 úr maradok,
 nem alázkodó angyal.
 A régvárt teremtmény
 adja az árát
 a diadalnak.
 Sorsát,
 mit kinyilatkoztatál
 már mi előttünk,
 bosszúra szomjas
 kárhozott lelkekkel
 így alakítom:
 bűnre viszem,
 mikor lép e világba,
 elsőszülöttjét testvérgyilkossá,
 nemzedékét pogánnyá
 rontom,
 elcsábítom az első tanítványt:
 Mesterét esküvel tagadja,
 a szegények sáfárát meg:
 nyomorult hérért
 árulja el a Mestert,
 Hét tört döfök

az Asszony szívébe,
Fiát latrok közé
szegzem bitóra,
Szívét keresztüldöfetem
lándzsa hegyével.

Az Úr: Az áldozat s alázat
szelíd szellemének,
örök akaratomnak
eszköze maradsz,
Lucifer, így is,
gyűlöletedben.

II. AZ ELVESZETT PARADICSOM

(Zene festi a paradicsom boldog hangulatát. Szín: a paradicsom pálmakertje. Éva fehér lepelben a tudás fájánál.)

- Éva: Mily különös,
egyedül, ha sétálok,
mindíg idevonz
valami titkos erő.
(kezét összecsapva)
Mily gyönyörű fa,
mily szépek gyümölcsi. (Fejét elfordítja.)
Nem. Nem nézek rája.
Az Úr megtiltotta.
- Lucifer: Az Úr megtiltotta
gyümölcséből ennetek
e fának?
- Éva: Nem,
csak amelyik a kert közepén van,
azéből.
Halálnak halálát
máskülönben haljuk.
- Lucifer: Dehogy haljátok.
Lesztek mint Isten,
tudói jónak, gonosznak.
- Éva: Igazán? (Gondolkozás után szakít s megízlel egyet.
Ádám fehér lepelben most érkezik. Feléje nyújtja.)
Piros a színe, édes az íze,
egyél belőle te is, Ádámom.
- Ádám: (Habozik, majd elfogadja.)
Nem tudok
neked nemet mondani,
Évám. (Megízleli. Zene.)
- Lucifer: No, mindenttudók,
Az Úr erre közelget,
feleljetek meg Neki bölcsen.
- Éva: Nem merek szemébe nézni,
rejtőzzünk el gyorsan Előle. (Elrejtőznek.)

- Az Úr: Ádám, hol vagy?
- Ádám: Itt a bokorban,
mezítlenségem pirulva érzem.
- Az Úr: Talán ettél a gyümölcsből,
melyet tiltottam?
- Ádám: Az asszony,
segítőül kit nekem adtál,
adott ennem belőle.
- Éva: A kígyó csalt meg.
Álnokul mondta,
ha esztek belőle,
lesztek mint Isten,
tudói jó és gonosznak.
- Az Úr: (Ádámhoz) Mivelhogy ettél
a fa gyümölcséből,
melyet tiltottam,
s az asszonyra
és nem Énrám hallgattál,
arcod verejtékén
egyed kenyeredet
s a föld neked
tövist és bojtörjánt teremjen,
mígnem visszatérsz,
honnán vétettél,
a földbe.
- Lucifer: Én meg gazdaggá teszek
halmaz arannyal
s az élvezetek telt poharát
adom kezédbe,
űritsd fenékig.
- Az Úr: (Évához) Mivelhogy nem Nekem,
de a kígyónak hittél
s uradat nyelveddel
bűnre hajtottad,
fájdalommal
szülsz neki fiat
s leszel hatalma alatt örökké
uradnak.

- Lucifer: Majd megtanítlak
szabadulni a kintől,
odadobni
anya s hajadonságod,
megölni magzatod
s uradon uralkodni
gyönyörrel.
- Az Úr: (a kígyóhoz) Ellenkezést vetek
az Asszony között s közötted,
az Ő Ivadéka
s a te maradékod között,
te sarka után leselkedel,
de Ő fejedet tiporja.
- Lucifer: (gúnyosan) Már láttam erejét
a paradicsomban.
Csak balga épít
asszonyi állhatatosságra.
- Az Úr: (Ádámhoz és Évához) Lázadó lelkek,
távozzatok Tőlem!
El innét,
a boldog béke honából.
Lángpallos sujtsa,
aki ide be meri
tenni a lábát!
(Cherub lángpallossal a paradicsom kapujába áll.)
- Lucifer: (elégedetten)
Az első felvonás lezajlott,
jöhet a másik.

III. A HALÁL

(Kain, Lucifer, az első áldozat után.)

Lucifer: (ingerkedve) No, Kain,
dicsőségednek már vége,
az Úr rá se nézett áldozatodra,
nem te leszel az ígért Ivadék,
hanem Ábel.

Kain: Ábel?! Csak ne adja meg drágán az árát.

Lucifer: El is várom tetőled,
nem engedsz semmit jogodból.
Mégse való,
az áldozatért
mellőzés legyen jutalmad.

Kain: Mit is kellene tennem?

Lucifer: Tanácsolni nehéz.
Nincs fellebbezés
az Úrnak döntése ellen.
Csak egy út visz célhoz,
ha Kain ember a talpán:
végezni gyorsan Ábellel.
Fiaid jövője is kötelez erre.
Látod e fütykőst,
ott jön épp Ábel, (Ábel közelget)
csald a berekbe,
az egész egy sujtás
s tied a pálma. (Kain a berekbe rejtőzik.)

Kain: (a berekből) Gyere csak Ábel,
itt az elveszett bárányod!

(Ábel a berekbe megy. Tompa ütés zaja és jajszó
hallatszik. Ábel a szintérre támollog, majd elterül.
Kain felindultan követi.)

Ábel: Kain!
miért bántasz?

Kain: Mért túrtál ki engem
az Úrnak Kegyéből?

Ábel: Vettem én másét valaha,
 láttad?
 Nem miattam,
 gőgöd miatt estél ki belőle.
 Anyám, apám,
 segítsetek gyorsan.
 Jaj, jaj, itt van a végem!

Az Úr: (Kainhoz) Hol van öcséd, Ábel?

Lucifer: Mondd bátran,
 nem tartozol őrizni öcsédet.

Kain: Vajjon őrzője vagyok-e, Uram,
 öcsémnek?

Az Úr: Öcsédnek vére
 az Égbe kiált Hozzám.
 Kivet téged ezért
 a Testvéri Közösség
 és bujdosó leszel a földön.
 (Ádám és Éva jön s Ábel testére borul.)

Ádám, Éva: Az Istenért,
 mi történt Ábellel?

Kain: A gaz Lucifer szedett rá,
 nem én leszek
 az ígért lvadék,
 ha Ábellel nem végzek.
 Az indulat elfogott
 s agyonütöttem édes öcsémet.
 Vessen ki engem magából
 a Testvéri Közösség.
 Testvérim szemébe nézni
 nem tudok többé.
 Egy helyben most már
 nincs maradásom.
 Jaj fiaim, mi kapcsol
 titeket Égbe?
 oh Ábel, bocsáss meg.

Ábel: Uram, irgalmazz Kainnak.
 Érte ajánlom
 fiatal életem.

(Szüleikhez) **A bűnt
bánattal vezekeljétek!**
(Feje lehanyatlik, meghal. Ádám, Éva zokog.)

Ádám: Oh, Uram!
Most lett keserű a tiltott gyümölcs
édes íze a számban,
mikor a halál hideg lehellete
először érint.
Kicsi Ábelem,
ártatlan fiatal arcod
testvérkéz fagyasztja vérbe.
Úgy kell énnekem,
mért fogtam Évára bűnöm,
mikor szegtem
a bőjt első parancsát,
bűnömet vallva
töredelmet mért nem mutattam.
Több eszem, több erőm volt,
mégis engedtem Évának.
Oh Uram, adj hosszú éltet,
vezekeljem
magam s maradékim
borzasztó vétkét. (Zokog.)

Éva: Nem, nem Ádámom,
enyém a vezeklés.
Én vettelek rá a legelső bűnre
és bánat helyett
a kígyóval mentegetőztem.
Én oltottam Kainom szívébe
a gőgöt a tudattal:
az ígért Ivadék ő lesz.
Oh Uram, könyörülj Kainon,
s adj új magzatot,
kit szent életre neveljek.

Lucifer: (félre) Kain maradékival majd én törődöm.
Ontsák a vért patakként,
töltsék a poklot
elvadult lelkekkel.

Az Úr: A gonoszság nem éri célját.
Oh, boldog bűn!

a töredelem jó gyümölcsét
termed!
Irgalmam, bocsánatom tiétek.
A töredelmes szívet
sose vetem meg.
Ábelt veszem elsőnek Magamhoz
az emberi fajból.
Bujdosásinak végén
könyörülök Kainon,
de kiközösített nemzetsége
eltér utamtól.
Csak Isten Fia
tehet eleget a bűnért,
emberi testben.
Új fiat támasztok hát
ágyékokban tinéktek,
neveljétek őt az Én félelmemre.
Ime, az ő szeplőtlen
Szűz Maradéka!
Egyszülött Fiam szenvedni
az Ő méhébe száll le.

(Szűz Mária megjelenik, térdelve, fátyolozottan,
Ádám, Éva boldogan nézi.)

Szűz Mária: Oh Uram,
a főpap olvasta Igédet:
„A Szűz méhében fogan
s Fiat szül.”
E szeplőtlen Szűznek
szolgálója vajha lehetnék. (eltűnik)

Az Úr: Alázatáért választom
Fiam Anyjává.
Gabriél főangyalt
küldöm majd
üzenettel Hozzá az Égből:
az ígért Ivadékot
a Lélektől
Ő foganja szüzi méhében
és szüli szűzen világra.

IV. AZ IVADÉK

(Szín: utca. Virágvasárnap. Az Úr nagy sereggel — felnőttekkel, gyerekekkel — bevonul Jeruzsálembe. A gyermeksereg virágot hint, színes ruhát terít útjába.)

A sereg: Hozsanna Dávid Fiának!
Áldott, Ki jó az Úrnak nevében.
A mi atyánknak, Dávidnak országát
visszaállítja.
Hozsanna!
Dicsőség Neki a Magasságban!

Farizeus: Udv Neked, nagy Király,
Feltámasztottad
a negyednapos holtat,
Izraélt Róma rabigájából
Te szabadítod.

Úr Jézus: Bizony mondom néktek,
ha meg nem hal
a földbe esett szem,
egyedül marad magában,
ha pedig meghal,
sok termést fog az majd hozni.
Most az én lelkem megrendült,
mit is mondjak hát:
Atyám, ments meg ez órától Engem?
De hiszen ezért,
ez órára jöttem!
Atyám, dicsőítsd meg Neved!

Az Úr: (mennydörgő hangon) Megdicsőítettem
és megdicsőítem Azt újra.

Farizeus: Hallottátok a dörgést?

Többen: Dehogy, angyal szólott Neki.

Úr Jézus: Nem érettem jött e szót,
hanem érettetek.
Most van az ítélet a világ felett.
Most e világ fejedelme kivettetik,
és Én,
ha fölemeltetem a földről,

mindeneket Magamhoz vonzok.
(könnyezve) Jeruzsálem, Jeruzsálem,
a napok ezért tereád jönnek,
ellenségeid körülvesznek
és körülfojnak árokkal
és mindenfelé
megszorongatnak.
Földig rontanak téged
fiaiddal
és kő kövön
nem marad benned,
mert a látogatás idejét
meg nem ismerted.

Farizeus: Mester!
mi a törvényből hallottuk,
örökké megmarad a Krisztus,
mi szükség hát
felemeltetni
az Ember Fiának?

Úr Jézus: Legyetek fiai a világosságnak
s megértitek.
Meg ne lépjen titeket a sötétség,
mert aki jár a sötétben,
nem tudja, hová lép.
(A sereg elvonul, Júdás, farizeus, Lucifer, János
marad.)

Lucifer: (Júdáshoz) Csodálom,
a Mesternek van még követője.
Pusztulást jósol,
de segítni
nem jut eszébe.

Júdás: Szívemből beszéltél.
Negyednapos halottat támaszt
és tűri nyugodtan,
a szent várost
ellenség rontsa le földig.
Persze hogy elfordul
Tőle a nép majd.
Mi meg összefont karral
nézhetjük,

mint szedik a rómaiak
a teifelt helyettünk
s papoljuk:
ne gyűjtsetek kincset,
amelyet moly emészt
és megmar a rozsda.
Nekünk adta az Úr
Szent Földünk örökre,
sőt ígérte:
a nemzetek fölött
uralkodunk majd,
csak törvényt tartsuk
s prófétáit híven kövessük.
Most meg a Próféta hirdeti:
fizessünk adót a császárnak,
a helyett, hogy vezetne
rázni Róma igáját
s tanítna aranyt halmozni
és a nemzeteken így úrrá lenni.

János: Ötgyermekes szegény özvegynek
nincs betévfő falatja,
légy oly jó,
adj néhány tizest
a legszükségesebbre.

Júdás: A legrosszabbkor jössz,
János,
teljesen üres a pénztár.

János: Mikép lehet ez,
Magdalai Mária
csak az imént adott
háromszáz tizest szegényeinknek.

Júdás: (zavartan) Kölcsön adtam
kétségbeesett adós
könyörgésére,
három hó múlva
adja csak vissza.

Lucifer: (gúnyosan) kétannyit mint kapott,
uzsorakamattal.

János: Lehet ez, Júdás?

A Szent Szegénységet
uzsorás apostol hirdesse?
(Júdás zavartan hallgat.)

Júdás!

Apostol létedre
hozzányúlsz
az árvák pénzéhez
s a hűtlenséget
uzsorával tetézed?
Rossz példát adsz
az Úr szolgáinak örökre?
A legszebb hivatást
mi zsidók kaptuk az Úrtól:
a nemzeteket
alázatos, tiszta, szegény,
szellemére
tanítani,
nem le-, de meggyőzni
a pogány Rómát
s ha megtér,
általa uralkodni
a nemzetek lelkén.
Faji gőg, fajuralom
Isten előtt
sohasem kedves,
szabad nemzetek lelki Egysége
az Ő Szent Akaratja.
Sohasem késő,
szakítsd ki magad
a botránkoztató bűn
fojtó karmából.
Ismered
a Mester irgalmas Szívét,
borulj bánattal lábához,
neked is megbocsát,
ha nem vétkezel többé.

Júdás: János!
Ne kívánd,
a Mesternek
bűnöm bevalljam.
A szegénytől
szemem kiégne.

Igérem,
kezemhez
bűn díja
nem tapad többé.

János: Ha nem vallod be bűnöd,
magad alázva, az Úrnak,
méregfulánkja
tebenned marad örökké. (János el.)

Lucifer: Ne hallgass Jánosra,
semmi alázat,
csak fel a fejjel,
Júdás.
Az Írás is tanítja,
nyomtató lónak
ne kössétek be
száját.
Azért lepleztelek le
János előtt,
ne szégyeld magad
azért a kamatos kölcsönért.
Bölcsen cselekedtél,
gondoltál jövődre,
szegényeid meg
nem vesztek semmit.
A bölcs,
ha vagyonát gyarapíthatja,
nem szalaszt el
semmi alkalmat.
A legbiztosabb út erre,
nemzetségednek földjét
visszaszerezni.
Ez fiaidé marad
örökre.
Ime, itt ily
alkalmi vétel;
a fazekas kínálja földjét,
az ára mindössze
harminc ezüspénz.

Júdás: Honnan vegyek ennyit,
láttad, hogy Jánosnak

se tudtam
egy fillért se adni.

Lucifer: Pénzt én se adhatok,
csak aranyat érő tanácsot.
Hallád, a főtanácsnak
a Mester száika szemében,
el akarja hát
éjtszaka fogni,
mert nappal fél,
a nép ellene támad.
Jó pénzt kereshet,
ki elárulja,
a Mester éjjeli rejteke
hol van?

Júdás: Az irgalmas Jézust
súlyos büntetésre
kézbe én adjam?
Minek gondolsz engem?
(határozottan) Hallottad,
mit Jánosnak ígértem:
bűn díja
nem tapad többé kezemhez.
Ne is említsd
e dolgot előttem.

Lucifer: Különös,
mily érzékeny lettél egyszerre;
tízannyit mertél
uzsorán szerezni,
most a tizedéért
kis szolgálatot
nem mersz vállalni,
hogy ősi földedet
visszaszerezzed.
Júdás,
azt hittem, bölcsebb vagy.
Lelkiismereted meg
nyugodtan alhat;
a Mester ártatlan,
felmentése biztos,
s az ítélet csak növelné
tekintélyét s hatalmát.

Júdás: Semmi sem biztos,
a gyűlölet a kákán is
csomót keres majd.

Lucifer: Hát nem hallottad,
az ünnepen
mily hozsannázás kísérte?
A nép ne védné meg
Dávidnak Fiát,
Ki elé pálmaágot,
szőnyeget terített?
Mit is beszélek,
ne védné meg,
királyává ne tenné?!
Ha azt akarod, hogy a Mester
népe élére álljon
és verje ki a pogányt
Izraél földjéről,
engedd csak Őt bátran
a főtanács kezébe.
A Szent Könyv lapjára
hősként írod neved,
ha most vállalkozol.
És aztán?
Ha te nem vállalod,
akad élelmesebb,
másnak üti markát
a harminc ezüstpénz.

Júdás: (vontatottan) Hát igazán azt hiszed,
a főtanács
fölmentené a Mestert?

Lucifer: Farizeus vagyok,
a törvényt gyermekkoromtól
szüntelen szemem előtt
tartom.
Mutass egy betűt benne,
amelynek alapján
Őt feddeni lehetne.

Júdás: (habozás után)
Nem bánom,

legyen, mint mondod,
vezess a tanácshoz.

Lucifer: (félre, kezét dörzsöli)
Megy minden,
mint a karikacsapás.

V. JÚDÁS

(A főtanács Kaifás főpap tornácában. Kaifás, Annás, a papi fejedelmek, írástudók, vének, Lucifer, majd Júdás.)

Kaifás: Nagytekinetű Főtanács!
Annás szeretne szólni.

Annás: Életbevágó ügyben
kértem Főmagasságod,
hívja egybe
a nagytekinetű főtanácsot
szokatlan időben.
Nem ismeretlen senki előtt
Jézus, Dávidnak Fia,
a názáreti Rabbi.
Harmadik éve járja már
tanítványaival az országot.
Tanításával főképp
a farizeusi rendnek
tekintélyét rongja,
holott ez a Szent Hagymányt
hűséggel őrzi.
Csodái folytán
az egész ország
utána indul.
A legújabb hírek szerint
betániai Lázárt
negyednapra
támasztotta fel a sírból.
Csak az imént vonult
számárháton, királyként
a szent városba,
ünnepelni a Húsvétot.
Az ünnepi sokaság
hangos hozsannája,
„Áldott, ki az Úr nevében jár,
Áldott Izrael Királya“
üdvkiáltása kísérte.
Kérdelek tehát:
mit cselekedjünk?
Ha engedjük Őt
így cselekedni,

mindnyájan hisznek majd Benne,
s eljönnek a rómaiak,
helyünkbe ülnek,
vége hatalmunknak,
s ezzel nemzetünk is elvesz.

Arimathiai József: Nagytekintetű Főtanács!

Annás az ördögöt
ok nélkül festi a falra.
A Názáreti jót tesz a néppel,
és inkább félő,
kezünket ha Őrá emeljük,
támadás lesz a népben.
Ám cselekedjétek, miként akartok,
részt nem kérek belőle,
a felelősség legyen tiétek. (El.)

Nikodémus: Én is Józseffel tartok. (El.)

Annás: Jobb, hogy elmentek.
Úgy látszik,
titkon ők is
tanítványivá szegődtek.

Kaifás: Ti nem tudtok semmit.
Nem gondoljátok,
hasznosabb néktek,
egy ember haljon a népért,
és Isten elszéledt fiai
egybegyűljenek,
mintsem az egész nemzet elveszen.

Annás: Főmagasságú Főpap!
Szavad az Úr akaratát
jelenti előttünk.
Adj hát parancsot:
fogják el a Názáreti Rabbát,
de ne az ünnepnapon,
netalán támadás legyen
a nép közt.
Úgy vélem,
azok közül kellene
valakit kérni,

akik már elhagyták:
árulja el,
hol szokta tölteni éjét,
mert nyilván nem jár már közünk.

Lucifer: Ismerek ilyen,
a Karióti Júdást;
el is hoztam magammal.
Kint vár és kéri,
hallgassátok meg a beszédét.

Kaifás: (a poroszlókhoz) Eresszétek be Júdást!
(A belépő Júdáshoz:) Karióti Júdás!
Egy vagy-e te a Názáreti
tizenkét tanítványa közül?

Júdás: Ha még az Ő tanítványa volnék,
nem jöttem volna ide elétek.
Már ellene mondtam,
van okom nem egy rá.
Tudom, féltek a néptől,
zaj nélkül szeretnétek
Őt elfogatni.
Mit akartok énnékem adni,
és én kezetekbe adom Őt.

Kaifás: Legyen hát béred
a rabszolga bére,
harminc ezüstpénz.

Lucifer: (Júdásnak súgva) Megvan a földed!

Júdás: Jó. Számláld le
munkámnak bérét.

Papi fejedelem: Tíz, húsz és harminc,
ki vagy fizetve előre.

Júdás: Jertek
fegyveres szolgálkkal
utánam!
Még ez éjjel
rejtékébe vezetek.
Előbb megtudom azonban,
odakészül-e
ez éjtszakára a Mester.

VI. AZ OLTÁRISZENTSÉG

(Szín: az Utolsó Vacsora terme. A tanítványok asztal körül állnak, az Úr középen, jobbra Péter, balra János, Jakab, a szélén Júdás. Lucifer látatlanul Jakab mögött.)

Lucifer: (Jakabhoz) Csak nem tűröd,
Péter üljön
az Úrnak jobbára!
Hisz ezzel
Ő a Vezérapostol!

Jakab: (az Úrhoz) Ki a legnagyobb közöttünk,
a Te jobboldra, Uram,
ki üljön?
A Te országodban
ki legyen első
köztünk?

Úr Jézus: Jakab, ki nagyobb,
aki letelepszik,
vagy aki szolgál?
Nemde, aki letelepszik.
Én pedig most
úgy vagyok köztetek,
mint aki szolgál.
Aki nagyobb akar lenni,
legyen cselédtek,
aki pedig első,
legyen mindenkinek szolgálója.

(Míg ezt mondja, int tanítványainak, telepedjenek le. Péternek jobbján, Jánosnak balján mutat helyet, Jakabnak János mellett, Júdásnak a szélén. Lucifer Júdás mögé áll. A tanítványok letelepednek. Az Úr felszolgálja a húsvéti bárányt, azután Maga is letelepszik Péter és János közé, eszik a bárányból. Evés után felövezi Magát kendővel és Jánostól kezdve sorban mossa és törli tanítványainak lábát, végül Péterhez ér.)

Péter: (alázattal) Uram!
nekem soha nem mosod lábam.

Úr Jézus: Ha meg nem moslak,

nem lesz így részed
Énvelem.

Péter: Uram!
hát nemcsak a lábam,
kezem és fejem is
mosd meg!

Úr Jézus: Aki meg van mosva,
nincs arra szüksége,
hanem csak, hogy lábát megmossa,
s tiszta egészen.
Ti is tiszták vagytok,
de nem mindnyójan.
(Megmossa, megtörli Péter lábát és Jakab felé
fordul.)

Példát adtam nektek:
amint Én veletek cselekedtem,
ti is úgy cselekedjétek. (Elmélyed.)

Eljött az óra, amelyben
az Ember Fia elárultatik
a papi fejedelmeknek,
írastudóknak és a véneknek,
halálra kárhoztatják Őt
és a pogányoknak adják át,
megcsúfolják, megköpdösik,
megostorozzák, megölik,
de harmadnapra föltámad.

Júdás: (lemondóan) Hát mégis!
Izraél, mi lesz belőled!

Úr Jézus: Bizony, bizony mondom tinektek,
egy közöletetek elárul Engem.

Apostolok: (Péter és János kivételével egyenkint)
Vajjon én vagyok-e az,
Mester?

Péter: (int Jánosnak, aki az Úr keblén pihen)
Ki az, akiről ezt mondja?

János: Uram, ki az,

akiről ezt mondod?

Úr Jézus: (Jánoshoz) Akinek
a tálba mártott kenyeret
nyújtom.

Júdás: Vajjon én vagyok-e az,
Mester?

Úr Jézus: (Júdáshoz megy a falattal s halkán szól hozzá)
Előttek színlelsz, Júdás?
Pár ezüstpénzért
a kárhozatba akarsz
vakon rohanni? (Júdás meginog, átveszi a falatot.)

Lucifer: Ki ne ereszd a földet
markodból! (Júdás lenyeli a falatot.)

Júdás: A sátián
teljesen úrrá lett fölöttem.
Jöjjön,
aminek el kell jönnie
énrám.

Úr Jézus: (hangosan) Te magad mondád.

Lucifer: (gúnyosan az Úr felé)
Ime, a hűséges sáfár,
a választott apostol. (Júdással el.)

Úr Jézus: (megrendül) Jobb lett volna
ennek az embernek,
ha nem született volna. (Elmélyed.)
Most dicsőítetik meg
az Ember Fia,
és az Isten
megdicsőítetik
Öbenne.
Térdeljete le mindnyájan!
(Az apostolok arccal az asztal felé fordulnak.)
Ime,
amért vágyódva vágytam
veletek tölteni

ezt a Húsvétot,
mielőtt szenvedni mennék.

(A kovásztalan kenyeret Kezébe veszi, az Égre tekint.)

Hálát adok Neked
mennyei Atyám,
mert arra küldöttél:
Magamat a Lélek Erejével
fiaid eledelévé
alázzam.

Áldott legyen
a kovásztalan kenyér,
színébe most ím
az élet jele nélkül
az Örök Élet
fog elrejtőzni.

(Megszegi a kenyeret, megtöri s a térdelő tanítványoknak nyújtja.)

Vegyétek és egyétek,
Ez az én Testem
mely érettetek adatik.

(A kelyhet veszi Kezébe s az Égre tekint.)

Hálát adok Neked,
Örök Atyám,
mert arra küldöttél:
a Lélek Erejével,
szenteltjeid vérévé válnak.

Áldott legyen
az erősítő bor,
színe alól most
a Szentség Forrása
fog felfakadni.

(A tanítványok kis kelyheibe önt.)

Igyatok ebből mindnyájan,
ez az Én

Véremnek Kelyhe,
az Újszövetségé,
mely érettetek
és sokakért kiontatik
a bűnöknek bocsánatára. (Helyére megy.)
Ezt cselekedjétek
az Én emlékezetemre.
Fiacskáim,

veletek vagyok
még egy kevésbé,
keresni fogtok,
de mint a zsidóknak mondtam:
ahová Én megyek,
oda ti nem jöhettek,
most nektek is mondom.
Új parancsolatot
hirdetek néktek:
Szeressétek egymást!
Amint Én szeretlek titeket,
ti is egymást
úgy szeressétek.
Arról ismernek meg,
mindnyájan
az Én tanítványaim vagytok,
ha szeretettel
lesztek egymáshoz ...

Péter: Uram, hová mégysz?

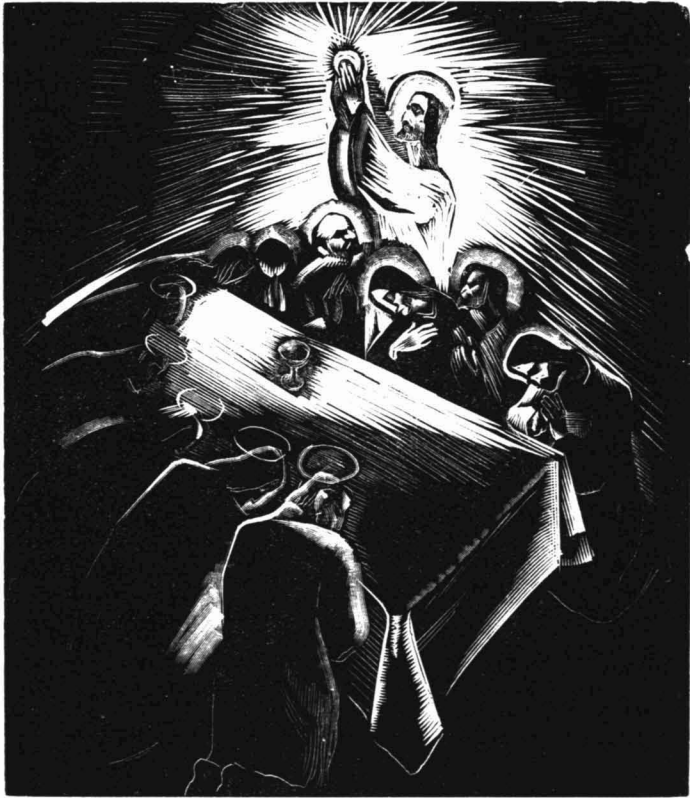
Úr Jézus: Ahová Én megyek,
nem követhetsz most
Engem,
de utóbb fogsz
oda követni.

Péter: Mért nem követhetlek,
Uram, most Téged?
Életem adom Teérted.

Többi apostol: Ha meg kell halnunk is Veled,
mégse tagadunk meg.

Úr Jézus: Bizony, bizony mondom
teneked, Péter,
még ezen éjjel,
minekelőtte
a kakas kettőt szól,
háromszor
tagadsz meg Engem.
Atyám,
eljött az óra,
Fiadat dicsőítsd meg,
hogyan Fiad is

megdicsőítsen Téged.
kijelentettem Neved
az embereknek,
kiket e világból
Énnekem adtál
és a Te beszédedet
megtartották.
Akiket Nekem adtál,
mind megőriztem,
és senki nem veszett el közülük,
hanem csak a kárhozát fia,
hogy az Irás
beteljesedjék.
Nem kérem,
hogy vedd el őket e világból,
hanem hogy óvd meg őket
a gonosztól.
Szenteld meg őket
az Igazságban.
Nemcsak óérettük
könyörgők,
hanem azokért is,
akik az ő ígék által
hinni fognak Bennem,
hogy
MINDNYÁJAN
EGGYÉ LEGYENEK,
amint Te, Atyám, Énbennem
és Én Tebenned vagyok,
úgy ők is legyenek Mibennünk.
Atyám, akiket Énnekem adtál,
akarom,
ahol Én vagyok,
ők is legyenek Vélem,
hogy lássák az Én dicsőségem,
melyet Énnekem adtál,
mert szerettél Engem
a világ alkotása előtt.
Megismertettem velük Nevedet,
hogy a Szeretet,
mellyel Engem szerettél,
bennük legyen
és Én őbennük.

VII. A VÉREJITÉK

(Szín: a Getszemáni-kert. Úr Jézus, az apostolok, majd Júdás, Lucifer, a papi fejedelmek, írástudók, vének, fegyveresek.)

Úr Jézus: Míg imádkozom,
üljeteK itt le,
(Péter, Jakab és Jánoshoz)
ti pedig jöjjetek hátrább.
Szomorú az Én Lelkem
mind a halálíg.
Várjatok itt
és virrasszatok Velem.
(Az Úr előrejön, földre borul.)
Atyám,
ha lehetséges,
múlják el e pohár
Tőlem,
mindazonáltal
ne az Én akaratom,
a Tied legyen meg.
(A tanítványok alusznak, az Úr Péterhez szól.)
Simon, mért alszol?
Nem virraszthatsz Velem
egy órát?
A lélek ugyan kész,
de a test erőtlén. (Tovább imádkozik.)
Atyám,
ha e pohár el nem múlhat
a nélkül, hogy megigyam,
a Te akaratod legyen meg.

Angyal: A mennyei Atya
az akaratában nyugvó könyörgőt
mindíg megsegíti.
Téged, Uram,
ezzel erősít
a kínos haláltusára.
(Kelyhet nyújt az Úrnak, az Úr hosszasan imádkozik.)

Lucifer: (a földön nézeget) Micsoda balzsam
bosszúra éhes szívemnek.
Ime, az Ó Verejtéke

a földre folyó Vérnek Csöppjei.

(Az Úr fölkel és a tanítványokhoz lép.)

Úr Jézus: Aludjatok már
és nyugodjatok.
Elég lesz. Eljött az óra.
Ime, az Ember Fiát
a bűnösök kezébe adják.
Keljetek föl,
menjünk elébük;
ki Engem elárul,
közel vagyok már.

Júdás: (a papi fejedelmekkel, írástudókkal, vénekkal, fegyveresekkel, Luciferrel jön.)

Akit megcsókolok,

Ő az.

Fogjátok meg

és vigyázva vigyétek.

(Az Úrhoz) Üdvözlégy, Rabbi! (Megcsókolja.)

Úr Jézus: Júdás!

csókkal árulod-e el

az Ember Fiát?

(A csapathoz) Kit kerestek?

A csapat: A Názáreti Jézust.

Úr Jézus: Én vagyok.

(Ijedten hátrálnak, a földre esnek, Lucifer előront.)

Lucifer: Talpra, ti gyávák,
árnyékoktól is megijedtek?
Vagy talán ti is
követőivé akartok szegődni?

Úr Jézus: Kit kerestek?

A csapat: A Názáreti Jézust.

Úr Jézus: Én vagyok,
ha tehát Engem kerestek,
engedjétek ezeket elmenni.

(Péter kardot ránt, rácsap Malchusra.)

Malchus: Jaj, jaj,
ez ember fülem levágta.

Úr Jézus: Dugd kardod hüvelybe.
A poharat,
melyet Atyám adott Nekem,
ne igyam-e meg?
(Meggyógyítja Malchus fülét.)
(A papokhoz) Mint latorra jöttetek
karddal és doronggal
Énrám.
Midőn naponkint a templomban
veletek voltam,
kezeteket
Rám nem emeltétek.
Ez a ti órátok
és a sötétség hatalma.

Lucifer: Mit tétováztok,
kezét kössétek.
(Gúnyosan az Úrhoz) Hitvallóid, úgy látszik,
cserben hagytak,
csak a derék Júdás
maradt Veled
a veszély óráján.

VIII. A FŐPAP

(Szín: a tanácsház. Annás, az Úr, a csapat, Lucifer.)

Lucifer: Júdás szavát tartotta.
Elvezetett bennünket a helyre,
hol a Názáreti
éjjelét tölti.
Az egyik tanítvány
karddal Malchusra rontott,
a többi elfutott gyáván.
A Názáretit kötözve
elhoztuk magunkkal.

Annás: Vezessétek be.
(Bevezetik az Urat. Keze össze van kötve.)
(Az Úrhoz) Jelentést kaptunk ím arról:
már évek óta lázítod a népet
Izraél ősi hagyománya
s a főpap
farizeus írástudói ellen.
Pedig az Úr
a Szent Hagymány őrizetét
őrája bízta.
Egyszerű embereket vezetsz félre
félszeg tanokkal,
szemfényvesztéssel gyűjtesz
tanítványt Magadnak.
Sőt a főtanács tagjaira is
kiveted hálódát.
Talán Dávid vére
szállt a fejedbe?
Mondd tanítványid nevét,
s tanításod hadd halljam.

Úr Jézus: E világnak
Én nyíltan szólottam
és a zsinagógában
tanítottam mindenkor
és a templomban,
ahová gyűlnek a zsidók
mindnyájan,
és rejtekben

semmit sem beszéltem.
Mért kérdesz Engem?
Kérdezd azokat,
akik hallották,
amit beszéltem.

Lucifer: Üsd arcul
a tiszteletlenségért.

Poroszló: (az Úr arcába vág) Így felelsz
Te a főpapnak?

Úr Jézus: Ha rosszul szóltam,
bizonyítsd be,
ha pedig jól,
miért versz Engem?

Annás: Ügyedet a főtanács elé terjesztem.
Vezessétek ki.
(Kivezetik az Urat, Kaifás jön a tanácsstagokkal.)
Főmagasságú Főpap!
Júdás kezünkbe adta a Rabbit.
Csak egy tanítvány
rántott mellette kardot,
a többi elfutott gyáván.
Kérdeztem tanítványai
és tanítása felől,
de oly ridegen
tért ki előle,
hogy egyik poroszló
megfenyítette.

Kaifás: Vezessétek be
a Názáreti Jézust! (bevezetik)
Az a vád Ellened:
a Szent Hagyományt megvetetted,
izgattad a népet
a farizeusok és írástudók ellen,
és a Magasságbelit káromoltad.
Ismerd be,
bűnös vagy ezekben. (Az Úr hallgat.)
Nem ismered be?
Jó, akkor halljuk a tanúkat.

Egész sereg tanú igazolja,
az Úr Szombatját nem ülted:

1. tanú: Láttam, amint szombaton
sárral kente a vakonszülőit szemét.
2. tanú: Én meg, mikor a szent napon
a száradt kezűt gyógyította.
3. tanú: Ott voltam, mikor
a vízkórságost és inaszakadtat
szombaton gyógyítja
s parancsolta neki:
kelj fel, vedd ágyadat és járj.
4. tanú: Sokszor láttam:
együtt evett a bűnösökkel és vámosokkal.
5. tanú: Előtte a farizeusokat
képmutatóknak nevezte,
Izaiást olvasta rájuk
s lázította a népet:
ne tetteik szerint cselekedjék,
rothadással telt,
meszelt sírokhoz hasonlította őket.
6. tanú: Hallottam dicsekedni:
rontsátok le Isten templomát
és Én harmadnapra felépítem azt.
Ábrahám látta napomat.
Mielőtt Ábrahám lenne,
Én vagyok.
- Kaifás: Semmit sem felelsz azokra,
amiket ezek Tenéked szólnak?
(Az Úr hallgat. Kaifás a tanúkhöz)
Eltávozhattok. (Tanúk csapata el.)
Nagytekintetű Főtanács,
Írástudók és Vének,
Főbenjáró bűnnek tartjátok-e,
mit a tanúk igazolnak?

Többen: Semmiesetre sem,

Főmagasságú Főpap.

Lucifer: Főmagasságú Főpap.
Kérdezd Őt magát,
Isten Fia-é,
nem fogja tagadni.

Kaifás: Kényszerítlek Téged
az Élő Istenre,
mondd meg nekünk,
Te vagy-e a Krisztus,
az Élő Istennek Fia?

Úr Jézus: Én vagyok. És látni fogjátok
Isten Fiát ülni
Isten Erejének jobbján
és az Ég felhőiben előni.

Kaifás: (megszaggatja ruháit)
Káromkodik,
mi szükségünk van még tanúkra?
Hallottátok a káromlást.
Mikép ítélték?

Mind: Méltó a halálra.

Kaifás: (a szolgákhoz) A helytartóhoz
vezessétek a foglyot.

Lucifer: (gúnyosan) Felmagasztaltaiik,
ki magát alázza.

Júdás: (belép, izgatottan) Mi történt az Úrral?

Lucifer: Mi történhetett más,
halálra ítélték.

Júdás: Halálra ítélték?!
Átkozott sátán!
Hazudozásoddal
rávettél
a legaljasabb bűnre.
Lelkemre ültél
s az isteni Mester

kérlelő szava is
 hatástalan maradt rám,
 János, János,
 mért nem hallgattam rád,
 mért nem borultam irgalomért
 az Úr lábához.
 Már késő,
 vége mindennek.
 Átkozott a föld,
 melyre vágyódtam,
 a méh, mely szült e világra.
 Népem szégyene,
 a papi rend botrányköve
 lettem.
 Az Ártatlan Bárány
 Vére énrajtam
 s fiaimon örökké.
 A Szabadítót én adtam
 nyomorult bérért
 hóhér kezébe.
 Isten ostora
 miattam sújt le ránk.
 Jaj, csak ez a vérdíj
 ne égetné lelkem.
 Visszadobom a vesztegetőknek.
 (A főtanácsához) Nesztek a vérdíj.
 Vétkeztem,
 elárultam az Igaz Vért.

Kaifás: Mi gondunk rája,
 te magad lássad,
 tarisd meg vérdíjad.

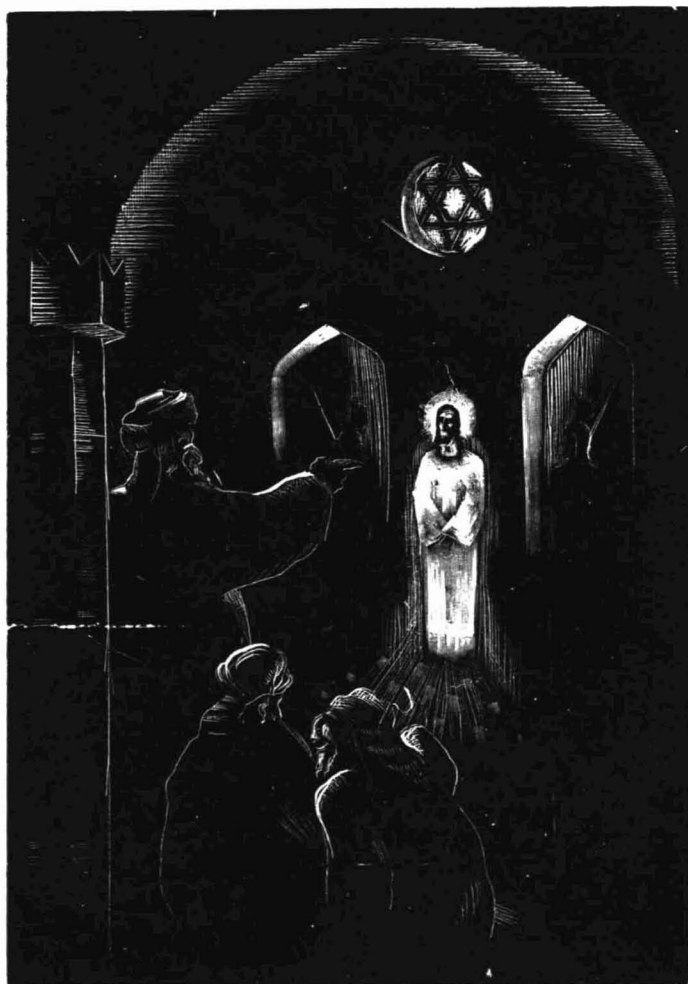
Júdás: Oh, mért születtem?
 Van nyomorultabb
 teremtmény a földön
 ennálam?
 A kereszten látom folyton
 az Urat gyötrődni.
 Halállal vívódó Képe
 üldöz árnyékként.
 Az örület környékez,
 hová fussak Előle?

(Leroskad) Sátán,
könyörülj rajtam,
(zokogva) nem bírom tovább
a lélek kínszenvedését.

Lucifer: Még jóhíredet is megvédek.
Becsületed nem engedi,
élve megérned
Mestered megalázó halálát.
(A kötélre mutat.) Itt a menedéked,
becsületedet ez mossa fehérre.
Kövess hát bátran. (Júdással el.)
(Zene festi Júdás kétségbeesését. Lucifer kisvártatva
visszajön.)
Maga vetett véget
rút életének.
(A harminc ezüstpénzt a főpapnak adja.)
A templomban szórta el
az elvetemült ember.
Ime, tiétek,
fordítsátok istenes célra.

Kaifás: Nem lehetséges,
mert vérnek díja.
A fazekas telkét
vesszük meg rajta,
a jövevények
temetkezzenek ottan.

Lucifer: (kezét dörzsölve)
Meg vagyok elégedve magammal:
Az Ember Fia halálra szánva,
apostola lóg a kötélén,
de én nem alszom,
még nagy munka vár rám.

IX. PÉTER

Szín: a főpap tornáca. Szolgák fűtöznek, János, Péter belép.)

János: **Üdvözlég, Mirjam!**

Mirjam: **Üdv neked, János,
de régen láttalak.**

János: **Engedd meg,
hogy társam
fűtözzék kissé a tűznél.** (János bemegy.)

Mirjam: **Szívesen, János.
Jöjj, oh jó ember.** (Péter a tűz mellé ül.)

Lucifer: (belép Mirjamhoz) **Engedj engem is fűtözni,
jó lány.
Meleg az éghajlat,
hol időzni szoktam.**

Mirjam: **Lépj be hát te is,
fázékony ember.**

Lucifer: (Péterre mutatva Judithoz) **Nézzed csak,
ez is a Názáreti híve!**

Judit: (Péterhez) **Te is
a Názáretivel voltál!**

Lucifer: (Péterhez) **Tagadd,
nincs más menekvésed.**

Péter: (hebegve) **Nem tudom,
nem értem, amit te mondasz.** (A kakas szól.)

Lucifer: (Ruthoz) **Nézd, ez is egy
a Názáreti népéből.**

Rut: **Nézzétek, mily gyanús ez az ember,
ez is azok közül való lesz.**

Lucifer: (Péterhez) **Tagadj vakmerőn,
mert véged közelget.**

Péter: (határozottan) **Oh ember, nem vagyok.**

Lucifer: (a katonákhoz) Galileai, beszéde mutatja.

Katona: (Péterhez) Galileai vagy,
beszéded is elárul téged.

Lucifer: (Péterhez) Esküdj,
mert keresztre feszítnek azonnal.

Péter: Esküszöm, sose láttam,
feszítsenek fel,
ha ismerem ez Embert. (A kakas megszólal, a katonák
átvezetik az Urat, az Úr Péterre néz.)

Lucifer: (Az Úrhoz) Sok ily helyettest
országod élére!

Péter: (keservesen sír) Én Uram, bocsáss meg,
bilincsidben is,
mit engedsz,
történik,
bűnös akaratom is
azt viszi végbe.
Engedd, vezekeljem
kínos halállal,
életem legnagyobb vétkét.

X. PILÁTUS

(Szín: Pilátus tornáca és tanácssterme. Pilátus, a papok, farizeusok, írástudók, vének. Lucifer mint farizeus, majd mint bírótárs. A tornácon.)

Kaifás: Fenséges Helytartó!

Halálra ítéltet
hozunk tehozzád,
hagyd jóvá ítéletünket.

Pilátus: Micsoda vádat emeltek
ez ember ellen?

Kaifás: Ha ez gonosztevő nem lenne,
nem adtuk volna kezédbe.

Pilátus: Vegyétek Őt hát ti
és törvényetek szerint
ítéljétek meg.

Lucifer: (súgva Kaifáshoz) Mondd azt is:
a császárnak sem enged
adót fizetni.

Kaifás: Méltónak tartjuk Őt a halálra,
mert felforgatja nemzetünket,
megtiltja adót fizetnünk a császárnak,
Magát Krisztus Királynak mondja...
de nekünk senkit sem szabad megölnünk.
(Pilátus bemegy a tanácssterembe az Úrhoz.)

Pilátus: Te vagy-e a zsidók Királya?

Úr Jézus: Magadtól mondod-e,
vagy mások mondották ezt
neked Felőlem?

Pilátus: Vajjon zsidó vagyok-e én?

Úr Jézus: Az Én országom
nem e világból való.
Ha e világból való volna,
az Én szolgálaim
harcra kelnének,
hogy kézbe ne adassam

a zsidóknak.
Országom azonban
nem innét való.

Pilátus: Tehát Király vagy-e Te?
szóljál.

Úr Jézus: Te magad mondád,
hogy én Király vagyok.
Én arra születtem
és azért jöttem e világra,
hogy bizonyosságot tegyek
az Igazságról.
Minden, aki az Igazságból vagyon,
hallgatja az Én szómat.

Pilátus: (tűnődve) Mi az Igazság?
(visszajön a tornácra) Semmi okot
nem találok Őbenne.

Kaifás: Pedig lázítja népünk
Galileától le Júdeáig.
(Pilátus bemegy az Úrhoz.)

Pilátus: Tehát Galileából való vagy?
(a katonákhoz) Vigyétek Heródeshez,
ítéljen ő Fölötte.
(A tornácra megy.) A tárgyalást
Heródes válaszáig
felfüggesztem. (Visszamegy a terembe, elviszik az
Urat, a zsidók követik.)

Szolgáló: Fenséges Uram!
Úrnőm e levelet küldi.
(Meghajol s átadja a levelet.)

Pilátus: (olvas) Semmi közöd
ne legyen neked
azzal az Igazzal,
sokat szenvedtem ma
álomban miatta. (Leteszi a levelet.)
Claudia nyugodt lehet,
Heródes megment engem attól,
a Názáreti fölött
én törjek pálcát.

A zsidók se vádolhatnak,
Heródes barátságát is megnyerem,
sok legyet ütök
egyetlen csapással.
(Varushoz) Ártatlannak tartod
a Názáretiit, Varus?

Varus: Nyugodt méltósága
nem vall lázítóra,
királysága meg
ártatlan bölcselésnek látszik.
A zsidóknak nem tudok hinni,
szemük a vak gyűlölettől
csak úgy szórja a szikrát.
Gyűlöletük okát római
soha meg nem érti.

Pilátus: Claudia álmát
nem tartod
a halhatatlan istenek
intő jelének?

Varus: A jóslás
nem mesterségem,
de azt tapasztaltam,
a nők érzéke
felettünk való dolgokban
finomabb a férfiakénál.

Pilátus: Kíváncsi vagyok,
Heródes mikép ítél?

Katona: Fenséges Helytartó!
Heródes visszaküldi a foglyot
ezzel a levéllel.

Pilátus: (átveszi s olvassa) Figyelmedért fogadd
baráti jobbm.
E dőre némát
fehérben küldöm vissza
tehozzád.
Itélj Fölötte teljhatalmaddal.
(Leteszi a levelet.) No, majd más módot
eszelek ki,
Claudia óhaja

valóra válják. (Kimegy a tornácra. A főpapokhoz bosszúsan)

Elém hoztátok ez Embert
mint a nép hitegetőjét
és semmi vétséget
nem találtam ez Emberben.
Szokástok pedig,
hogy egyet elbocsássak tinéktek.
Akarjátok-e,
hogy elbocsássam nektek
a zsidók Királyát?

Lucifer: (a zsidókhoz sűgva) Barabbás a másik,
aki a rómaiakra tört gyilokkal.

A zsidók: Nem ezt, hanem Barabbást.

Pilátus: (magában) Mivel csillapítsam
vak gyűlöletüket?

Lucifer: Fenyítsd meg Őt,
s mutasd meg a népnek,
talán megesik rajta a szíve.

Pilátus: Ime, kedvetekért megfenyítem Őt.
(Kimegy a katonákhoz.) Ostorozzátok meg!
(Kiviszik az Urat. Ütések hangja és nyögés
hallatszik.)
Halljátok a szerencsétlen
kínos nyögését!
Szívetek saját véreteken
sem indul meg?

Lucifer: (magában) A hét tör
sebzi már
az Asszony szívét is.
(Bevezetik a tanácssterembe vörös palástban, nád-
szállal, töviskoronával a véres, támolgyó Úr Jézust.)

Pilátus: Ime, az Ember!

A zsidók: Feszítsd meg!
Feszítsd meg!

Pilátus: (dűhvel) Vigyétek ti,

és ti feszítsétek meg,
mert én nem találok
hibát Őbenne!

Kaifás: Nekünk törvényünk van,
és e törvény szerint
meg kell halnia,
mert Isten Fiává
tette Magát.

Pilátus: (az Úrhoz) Honnan való vagy?
(Az Úr hallgat.)
(haraggal) Nekem nem szólsz?
Nem tudod-é,
hogy hatalmam van
megfeszítésedre
és hatalmam van
elbocsátásodra?

Úr Jézus: Nem volna semmi hatalmad
Ellenem tenéked,
ha onnan Felülről
nem adatott volna.
Azért annak,
aki kezedbe adott Engem,
nagyobb bűne van.

Pilátus: (magában) Lelkiismeretem
azt súgja,
bűn Őt elítélni.
Claudia,
teljesül óhajod.

Lucifer: (a főpaphoz) Most add ki
főűtőkártyád.
Mondd,
ha ezt elbocsátod,
a császárral
gyűlik meg a bajod.

Kaifás: Ha Ezt elbocsátod,
nem vagy a császár barátja.
Mindaz,
aki magát királlyá teszi,
ellene mond a császárnak.

Pilátus: A ti Királyotokat
feszítsem-é meg?

A zsidók: Nincsen Királyunk,
hanem császáruk.

Pilátus: A Dicsőséges Császár haragját
mégse vonhatom fejemre
egy rajongó zsidóért,
csak az Ártatlan Vér
ne nyomná lelkem.

Lucifer: (bíróként) A Császár Isteni Személyét
meg nem bánthatod
a zsidó Király felmentésével.
Ítéld halálra,
de mondd ki Igaznak
és mosd kezedet
s maradsz ártatlan.
A zsidók örömmel
veszik Vérének magukra.

Pilátus: (a tornácra bírői székbe ül)
A Názáreti Jézust,
a Zsidók Királyát
a főtanács vádjai alapján
halálra ítélem
s a főtanács kezébe adom.
feszíttesse keresztre.
Én ártatlan vagyok
ez Igaz Véréért. (Kezét mossa.)

A zsidók: Az Ő vére mi rajtunk
és a mi fiainkon.

Lucifer: (Kaifásnak súgja) A két lator közé
állítsd keresztjét.

Kaifás: (gúnyosan) Majd két lator lesz
trónod díszőre!

Lucifer: (homlokát törli) Erős napom volt,
belemelegedtem egészen,
pedig hozzá vagyok szokva
kissé a meleghez.

XI. A KERESZT

(Szín: utca. Az Úr kereszttel vállán elcsigázva elesik. Lucifer mint a poroszlók feje, ostorral kezében. Szűz Mária, János, utóbb Cyrenei Simon, Rufus és Sándor.)

Szűzanya: (térdelve) **Én édes Fiam, engedd,**
keresztbordozásban
Neked segítek,
Gabriel szavára
mindent vállaltam.

Úr Jézus: Simon segíthet.
Köszönöm, Anyám:
szenvedésemben
részt kérsz
Jánossal.

Lucifer: (a poroszlókhoz) **Tegyétek a keresztet**
Simon vállára! (Simon ellenkezni próbál.)

János: **Simon, könyörülj,**
a Mester alig bírja
keresztjét.

A Szűzanya: Sándorra, Rufusra
majd Én vigyázok. (Jánossal s velük el.)

Veronika: Uram, engedd letörölnöm
Vértől ázott Arcod!
(Az Úr megtörli Arcát, Veronika megnézi a kendőt.)
Irgalmas Isten!
halálos kínban
szenvedő Arcod
nyomod kendőmre,
minden kis jóért
százszorosan fizetsz.
Halálom óráján
velem lesz Képed. (El.)

Sírató asszonyok: Jaj! Jaj!
Az Ártatlan Bárány
hóhér kezekben!

Úr Jézus: Jeruzsálem lányi,
ne sírjatok rajtam,

hanem magatokon
s fiaitokon,
mert ha ezt művelik
a Zöldelő Fával,
mi lesz akkor sorsa
az elszáradt ágnek. (A menet elvonul.)

Lucifer: (ostorral pattint) **Előre!**
ráérték jajgatni
a Golgota hegyén. (Majd a függöny legördül.)

(Új szín. Az Úr a kereszten két lator között. Fájdalmas zene.)

Katona: (gúnyosan térdet hajt) **No, ha bírod,**
szabadítsd ki Magad.

Úr Jézus: Atyám,
bocsáss meg nekik,
mert nem tudják,
mit cselekesznek.
(Katonák osztóznak az Úr ruháin.)

1. katona: Ez legyen tiéd,
ez meg az enyém.
Hát ezzel mit **tegyünk?** (a köntöst mutatja)

2. katona: Vessünk rá sorsot. (Dob.)
Én ötöt dobtam.

3. katona: Az enyém hét.

1. katona: (Dob) Kilenc.
Enyém a köntös. (Elviszi.)

Farizeus: Istennek templomát,
hej, ki lerontod
és harmadnapra újjáépíted,
szabadítsd meg Magad
s szállj le a keresztről!

Kaifás: Másokat megszabadított,
Önmagát nem szabadíthatja.
Ha Izraél Királya vagy,
szállj le a keresztről,
s hiszünk Tenéked.

Bal lator: Ha te vagy a Krisztus,
szabadítsd meg Magad
és bennünket.

Jobb lator: Te sem féled az Istent,
holott azon büntetés sujt.
Minket igazsággal,
de Ez semmi rosszat sem tett.
Uram, emlékezzél meg rólam,
mikor bejutsz országodba.

Úr Jézus: Bizony mondom néked,
Velem leszel még ma
a paradicsomban.
(Szűzanyához) Asszony, íme a Te fiad!
(Jánoshoz) Ime a te Anyád!
Éli! Éli!
lamma sabaktáni!

A zsidók: Illést hívja, halljátok?
Vajjon eljön-e,
hogy megszabadítsa?

Úr Jézus: Szomjúhozom. (Egyik katona epés szivaccsal kínálja.)
Beteljesedett!
Atyám,
a Te Kezedbe
ajánlom Lelkem.
(Lehajtja Fejét, kiadja Lelkét. Földrengés, villámlás,
dörgés. Árnyak jelennek meg. Zene.)

Longinus: Valóban,
Ez Isten Fia volt.

Azraél: Lucifer, mi ez?
Feltámadnak
a jámbor halottak?
Hová lesz hatalmam?

Lucifer: Ne törődj most ezzel,
fő,
hogy az Ember Fia
meghalt!

Longinus: Szedjétek le a két latort
a keresztről! (Leszedik, elviszik.)

Lucifer: (Longinushoz) Szúrd át kérlek
Jézus Szívét.
Hátha az Élet szikrája
rejlik még Benne?

(Longinus átdöfi a Szent Szívet. Véres Víz jön ki
a Sebből.)

Lucifer: Most már nincs semmi baj,
Vér és Víz jött ki Belőle.
Bosszúm ím teljes:
hetedik törként
az Asszony öléből
fektetem
halott Fiát sírba.

XII. A KÁRHOZAT

(Szín: a pokol. Ördögi örömmünnep. Lucifer középen trónol. Azraél és a többi ördög asztal köré telepedett. Az asztalon tüzes ital forr. Hátról a kárhozottak, élükön Júdás. Sötétség. Piros papírtüzek.)

Azraél: (feláll) Pokol Fejedelme,
Győzelmes Sátán,
diadallal köszöntlek!
Az ördögi kar
kínját feledve
hajt térdet előtted. (Térdet hajtanak.)
Szavadnak álltál:
rászedted az embert
a paradicsomban,
gyilkossá tetted
elsőszülöttjét,
nemzetségét
pogánnyá rontád,
árulóvá,
maga gyilkosává bujtottad
az apostol sáfárt,
a vezérapostolt meg arra:
Urát esküvel tagadja.
Hét tört döftél
az Asszony szívébe,
a fejedet
mégse merte tiporni;
Fiát tegnap,
hogy diadalidat tetézzed,
latrok közé
szegezted bitóra,
s lándzsával döfelled Szívét
keresztül.
Vér és Víz jött ki Belőle,
nem volt már Benne Élet.
A Megváltó meghalt,
éljen a Megrontó,
a diadalmaskodó Sátán!
(Az ördögök kurjongatva éljeneznek.)
Vergődő seregid
vezesd valahára

az Ég Kapuja ellen rohamra;
cseréljünk végre helyet
az égi angyalokkal.
(Koccint az ördögökkel, leül. Éjfél ut.)

Ördögök: Ez a mi óránk.

(Távolról világosság dereng. Az Úr Jézus jelenik meg az angyalokkal és üdvözültekkel, fényes fehér ruhában. Lucifer lehanyatlik trónjáról, az ördögökkel együtt térdre rogy az Úr előtt.)

Ördögök: Végünk van!
Jézus feltámadt!
(Az Úr Júdásra néz.)

Júdás: Segítség! Irgalom!
Szemem tekintetét
nem bírja!

Úr Jézus: (Azraélhoz) Halál,
hol a te fulánkod?
(Luciferhez) Jobb neked
most
térdet hajítani Elöttem?
Gögdömbben nem hitted:
az Örök Ige
a Lélek Erejéből
a Szűznek méhében
kis csecsemőnek
lelkét és testét
ölti Magára,
s felnövekedve,
kereszthalállal
váltja az embert a bűntől
s feltámadással dicsőül,
a Vérből és Vízből meg
Egyháza sarjad.
Nem ismered az élet titkát,
mégse hittél
kenyérszínt öltő Istenségemben.
Most majd látni fogod:
(úrnapi körmenet képe látszik)

seregek térdre borulva
 mikép imádják
 s hordozzák körül
 diadalmenetben,
 és érzed rémülten,
 mint láncolja pokolhoz erődet.
 A harc acélozza a lélek erőit,
 az idők végezetén hát
 láncaidtól is
 megszabadítlak.
 Az ádáz harc hozza vissza a nyájad
 Édesanyámhoz,
 az Egy Akolba,
 s megint Egy lesz a Tábor,
 Keresztes Zászlaját
 Mihaél tartja magasra
 és víja a végdiadalt
 Lélekerővel.

Lucifer: Mégse teszem le a kardot kezemből,
 míg a földi férges „Egyházát”
 romba nem döntöm.

Úr Jézus: Hiába erőlködsz,
 Szűzanyám palástja,
 Mihaél karja
 minden ármánytól megvédi.

Lucifer: No lássuk, Mihaél!
 Úgyis van kis számadásunk a multból!
 (Az ördögök felé) Hajrá!
 most kezdődik csak az ördögi élet!

(Mihaél és Lucifer párbeszédét zene és vetített képek kísérik.)

(Mihaél felé) A Szent Várost a pogány szét dúlja,
 (Jeruzsálem pusztulása látszik.)
 Izraél elpusztul.

Mihaél: A Lélek Tüzes Nyelve leszáll,
 (a Szentlélek eljövetele látszik)
 az apostolokat vértanú-hőssé avatja,
 a Kőszikla körül épül
 a győzhetetlen Római Egyház.

- Lucifer:** Jön a nagy vérontás,
(tatár lovas sereg támadása látszik
füstölgő templomromokkal)
jön Ázsia szilaj, harcias népe.
- Mihaél:** A Kereszt nevében győz majd fölöttük
(Konstantin győzelmes csatája látszik)
a megtért Római Császár.
- Lucifer:** Engedetlen lelkek az Irást
kívánságuk szerint tanítják.
(Arius és a Püspök vitája látszik.)
- Mihaél:** Szenteltjei tiszta szíve, fejével
Róma megőrzi a hitnek Egységét.
(A konstantinápolyi zsinat képe látszik.)
- Lucifer:** Kelet kiszakad az Egyházból,
(Cärius szembeszállása látszik
a pápa követivel)
vége a Lelki Egységnek.
- Mihaél:** Róma Szikláján megtörnek kapud erői.
(A római pápa és hódoló püspöki kara látszik.)
- Lucifer:** A vérszomjas Izlám
a Szentföldet hajítja igába.
(Szaladin jeruzsálemi bevonulása látszik.)
- Mihaél:** Harcaiból sarjad
a keresztesvitézi szellem.
(II. Endre rohamja látszik Akkon ellen.)
- Lucifer:** Itt az aranyra éhes ghettó,
(a ghettó képe látszik)
karvaly karmával.
- Mihaél:** Szent Korona országok kötik meg
fékkel.
(Szent István koronázása látszik.)
- Lucifer:** Jön a hitszakadás,
a Szigetországot

asszony szakítja Rómától.

(VIII. Henrik szakadást hirdető
parlamenti ülése látszik.)

Az Egyházforradalom

(Luther 95 pontja látszik a
Wittenbergi Egyház kapuján)

megbontja a népek Egységét,
Róma nem tekintély többé fölöttük.
Nem Kegyelem, a gyarló emberi ész
vezérli a lelket.
A nép a szabadság mohó vágyával
rázza nyakáról
a szerzetesség és felszenteltség
kemény igáját.

Mihaél: Gyökeréből hajt ki erős törzsük
és újítja az értelem, akarat erőit.
(Szent Ignác és társai fogadalomtétele látszik.)

Lucifer: Majd a pápával vágatom ki többől,
(Jézusatyák elvonulása látszik)
ráfogom,
elve: a cél szentesíti az eszközt.
Az Izraél fajuralmával fűtött
tiikos Egyetemesség,
(szabadkőműves nagypáholy ülése látszik)
betű, arany és vas
megalapítja világuralmam.
Izraél által lázítok
forradalomról forradalomra,
(XVI. Lajos lefejezése látszik)
végül megfűjöm a nagy harc
bősz riadóját,
és nemzet ellen támad a nemzet,
faj-, osztály-, vallásgyűlölet
állítja őket csatásorba.
(A marne-i csata látszik.)
Genf győz Róma fölött,
ott székel az Imperium Mundi ezentúl.
Keleten fölveti fejét
a vérengző vörös vadállat,
tör, zúz, kiirt mindent, mi szent,
oltárt, gyermeki, anyai lelket.

(Felgyújtott templomok képe látszik.)
**Nincs Isten, se család, se egyén,
nyájban él ott az ember.**
(Júdás szobra látszik az istentelenekkel.)
**Ázsia, Afrika vad népe
zúdul Róma művelődése ellen,
a Diadalmas Egyház
elenyészik örökre.** (Kezével legyint.)

Mihaél: **A gyűlölet vakká tesz, Lucifer.
Nem látod a Kereszt ragyogó jelét
a nyugati Égen?**
(Tűzkereszt látszik az Égen, rohamsisakos
frontharcosokkal.)
**A Szentlélek Eszközei
újítják meg a földet.
Körlevelek krisztusi szellemével
telik meg a lélek.
Tiszta lesz a család,
a Szeretet lesz Szent
ország, gazdaság, társadalomban
és nem az önzés.
A jók csömörödvé térnek
az elhagyott Édesanyához,
a szakadt nyáját
összefogja megint
Egy Akol, Pásztor.
Cion Nagyasszonya
Izraél vezeklő népét is odatéríti.
A fajok harca elül,
a Kőszikla köré gyűlnek a népek:
ott az egy-, meg a kétféjű,
fehér és fekete sas,
az anyafarkas, éber kakassal,
a Szent Koronás Turul,
arany oroszlán,
a tenger hármass kereszti,
a sárkány, kelő nap,
a félhold, csillagrai,
Júda oroszlán, Dávid Pajzsával,
a nemzetek apraja, nagyja,
Urunk a Király
a föld kerekiségén.**

Úr Jézus: S mikor az üdvözültek száma
a bukott angyalokét eléri,
üt a számonkérés
és az ítélet
rettentő órája.

(A szín megvilágosodik, az égi trónról lehull a lepel, az Úr
és a Szűzanya elfoglalja helyét, körülöttük Mihaél angyalaival,
az apostolok és üdvözültek.)

Büntetésül
a pokol fenekéről
kell nézned örökre:
Jobbomra,
hol magadnak szántál
fejedelmi széket kevélyen,
Királynőként
Fájdalmas Szűzanyám üljön,
Körülötte
Mihaél angyalaival ragyogjon,
trónom lépcsőin
bukott angyalaid helyét
halhatatlan testben feltámadt
üdvözült sereg foglalja
s a dicsőülésig hallgassa
biztató szöveget:
Vegyétek az Erőt,
mit Egyházam útján
áraszt rátok a Lélek,
LEGYETEK EGYEK MINDNYÁJAN,
hívek az Egyház Kösziklájához,
éljetez sűrűn Kegyelemszerével,
mint hű gyermekei
áldozatos Szűz Édesanyámnak,
mert a végső győzelemig,
mondottam:
Ember, küzdj Lucifer ellen
és Énbennem bízzál!

Lucifer: (térdre roskadva fejéhez kap)
Borzalom nézni:
az Ég Királyi székén
a föld Fia trónol,

az égi lelkek meg
szörnyé rútulva
roskadnak térdre Előtte.
Kacagjatok ki,
a diadalhoz
botor fejjel
magam adtam a fegyvert.
A teremtés Lángszellemét
Titkos Kéz
gyüge gyermekként
vezette félre.
Lelkem
féktelen gyűlöletében
irtózatoss bosszúra szomjaz.
Jaj, pokol földi szülőtti,
tinektek;
karmaim közül
ki nem eresztlek többé,
kéjes örömmel kínozlak
pihenés nélkül.

Az Úr: Örök tervem szerint
a kárhozottak ostora vagy
Kezemben,
kit a pokol is legszörnyűbben
átkoz örökké!

(Az ördög- és kárhozott sereg öklét Lucifer felé
emelve jajgat:)
Jáááj... jáááj... jáááj...
(Zene)

Angyalok, üdvözültek éneklik: Téged Isten dicsérünk!

Ördögök: Jáááj... jáááj... jáááj...

Előbbiek énekkara: Téged Úrnak ismérünk!

Ördögök: Jáááj... jáááj... jáááj...

Előbbiek énekkara: Exsultate!...

Ördögök: Jáááj... jáááj... jáááj...

Előbbiek énekkara: Exsultate!...

(Az örömeinek elnyomja a jajgatást.)

(A függöny legördül.)

